

Ens ha arribat

Els perills del retalla i enganxa

El govern espanyol va enviar un telegrama de condol a la vídua de l'escriptor Carlos Fuentes. I ho va comunicar a la

premsa en una nota. Per allò d'estalviar temps, devien utilitzar la mateixa que van enviar amb motiu de la mort del pa-

re del president Artur Mas. Però qui va escriure la nota no va filar prim amb el titular, que deia, textualment: "Condol

del president del govern per la mort de l'escriptor Carlos Fuentes, pare d'Artur Mas." Van rectificar de seguida, és clar.

Apunts

Lluís Martínez

Pacte

Si m'ho haguessin preguntat fa unes setmanes, els hauria dit que d'aquesta crisi ens en sortiríem molt més ràpidament del que sovint es deia. Parlo, sobretot, de Catalunya; però també d'Espanya.

Des d'ahir al matí, la meua intuïció trontolla. El senyor Rubalcaba ofereix al senyor Rajoy un triple pacte d'Estat per combatre la crisi el mateix dia que la prima de risc (el sobrecost que s'ha de pagar per col·locar el deute espanyol en relació amb l'alemany) s'enfila als 500 punts, i el senyor Rajoy què hi respon? Que no, que ara no volen perquè els socialistes no han donat suport a cap mesura d'ajustament dels populars; no com ells, afegeix Rajoy, que sí que van anar colze amb colze amb els socialistes quan la crisi apuntava les orelles.

Quina desmemòria. El PP només va donar suport al PSOE quan es va haver d'aprovar una reforma constitucional per fixar un límit al dèficit, i això perquè la senyora Merkel ja ensenyava els ullals. En tota la resta, res de res; perquè el PP esperava un deteriorament prou gran per guanyar les eleccions amb poc esforç. Quina altura moral.

El PP té majoria absoluta, i el senyor Rajoy creu que amb això ja n'hi ha prou per resoldre els problemes. Per tant no cal cap ajut suplementari.

La imatge exterior que dona la displicència popular és que som més a prop de Grècia i de Portugal que no de França. A l'economia li convindria el pacte.

Ara, també és cert que coneixent l'opinió dels dos partits espanyols sobre què s'ha de fer amb Catalunya, potser millor que continuïn com estan.

Les cares de la notícia

EXGENERAL SERBOBOSNIA

Ratko Mladic

Judici al malson

Després de la Segona Guerra Mundial, Europa es va fer una promesa: mai més hi hauria neteges ètniques. La va trencar. Ratko Mladic va ser l'artífex de la neteja ètnica (musulmans i croats) de Bòsnia. Ara el jutgen per genocidi, i segurament serà declarat culpable. Però, pel que fa a Europa, val més que no es faci més promeses.

PRESIDENT DE GRÈCIA

Karolos Papoulias

Una qüestió de sobirania

Grècia complica la vida a la UE en general i a Espanya i a Itàlia en particular, cert. Hauria estat millor que Grècia formés govern i que entomés els sacrificis. Cert, també. Però si Grècia convoca unes segones eleccions és en exercici de la seva sobirania. L'economia ha de ser el primer? Doncs abolim la democràcia.

GOVERNADOR DEL BANC CENTRAL EUROPEU

Mario Draghi

Solució temporal per al deute

La prima de risc del deute espanyol es va disminuir ahir pels dubtes sobre la solidesa real de la seva banca, però es va moderar gràcies a la intervenció del Banc Central Europeu. La pressió, però, es manté, la qual cosa vol dir que l'Estat espanyol ha de fer els deures: cal demostrar amb fets que es fan els ajustos, però, sobretot, cal que aflori finalment el forat de les entitats financeres. I el BCE hauria de deixar de ser un apagafocs.

MÚSIC

Gerard Quintana

Aglutinar esforços

Dignificar el sector i obtenir el reconeixement professional i social són alguns dels objectius de la futura Acadèmia Catalana de la Música, que, presidida per Gerard Quintana, començarà l'activitat l'any que ve. Una iniciativa que mereix el suport de les institucions i de la societat, i encara més en moments de crisi.

Vuits i nous

Les botes de la Lizaran

Manuel Cuyàs

Ahir els parlava d'Agost, l'obra de Tracy Letts traduïda tan bé com sempre per Joan Sellent, que es representa de nou al Teatre Nacional. Avui hi torno per anunciar-los amb alegria i trompeteria que hi ha un moment en què l'actriu Anna Lizaran parla

d'unes botes i en comptes de dir-ne bótes en diu botes. O sigui que ho diu bé. Quant temps deu fer que a Barcelona i a l'àrea del català oriental la gent anomena bótes les botes com si en comptes de calçar-se amb unes sabates ho fes amb uns recipients d'emmagatzemar vi? La gent diu: vaig a comprar-

me unes bótes, i ara ja no perquè no hi ha disbarat lingüístic que em pugui espantar, però abans em pensava o feia veure que em pensava que en comptes d'anar a cal sabater anaven a cal boter. La gent diu mira quines bótes porto i jo em penso o faig veure que em penso que la persona que m'ho diu es desplaça sobre uns barrilets de fusta com els que duen els gossos santbernard penjats del coll.

El barceloní, que té una tendència moltes vegades impostada i moltes vegades poca-solta a obrir les vocals i saltar-se les neutres, en el cas de les botes va escollir el procés contrari i va decidir tancar la o. Ho podria haver fer amb la paraula flor, com ho fan de la Tordera en amunt, i en aquest cas el significat hauria estat el

mateix, però van decidir aplicar el desordre fonètic a bota, amb el canvi de significat corresponent.

Deia ahir també que en el segon acte d'Agost hi ha un dinar que l'Anna Lizaran, l'Emma Vilarasau i

tota la companyia fan teatralment memorable.

Doncs bé, han de saber que el menjar no està bo sinó que és bo i que els plats no es cauen sinó que cauen. Vull dir que els actors també ho diuen correctament. I vull dir també que per sentir l'idioma amb correcció ens haurem d'apuntar al teatre, sempre que sigui el Nacional i hi actuïn la Lizaran, la Vilarassau i tota la companyia, perquè hi ha molts teatres que no són garantia de res i tant els fa la bóta com la bota, el ser com l'estar i l'ètre com le néant..

Al final d'Agost vaig aplaudir el que tot-hom va aplaudir i també

aquestes alegries lingüístiques que desitjo i confio que altres espectadors compartissin.

ANTHONY GARNER